

רעז"י

מסורת הש"ס

[נקמן יד.], (ג) [מזר ד':
 ש.], (ג) ערכין כט. [מזר
 ע"ש.], (ד) [תוספתא
 [מזר.], (ה) [לעיל יא': וס
 א.], (ו) [לעיל יא': וס
 מ.], (ז) [תוספתא פ"א,
 [לעיל י.], (ט) [מזר כ.],
 [ע"י ש"ס.], (י) [לעיל
 י.], (ט) ע"י מ"ל פ"א מהל'
 ע"י הל' י"ז ד"ה דה"ש
 ויחזיקו י"ח ע"י ט"ס וס
 ונראה דה"ג וליחזיקו
 אוכל ק"ל לה"ש ש"י דה"י
 ו לחזיקו שואכל ק"ל וכמו
 ש"ל שואכל ק"ל דדרי
 מל"ל וטעמא וי"ב ע"ש.

הגהות הב"ח

[illegible]

פירוש הרא"ש

[illegible]

קוק להביאם בעל כרחו לא
י"ל רבותא דרבנן דאפי' ב
קרנן שאוכל לך אומר.
י הקרנן שאוכל לך מותר
פירש טעמא: קונם פי מר
י ליה בין אימרא לכאי
טיה נמי הכא אע"ג דלא
במשים לר' יהודה באומר
ל דלא פריך ממנתי דנפ'

ואמר זה כזה. וזהא קא מ׳פּלג׳ מר
 צ׳ה׳תר קא מתפ׳ס לאחר ז׳ר׳קת דמ׳
 יני ידור צדכר הנדור. הוי נדר ואסור ל
 דממילא מיתסר: **אמר קרא לה** לה
 ש׳הוא אסור ^(א) ולגזזה הוא מתפ׳סו
 נמי צדכר אע״פ ש׳הוא אסור צלא נדר
 גבון צכור: **מרה** אי חטאת ומפס׳ן.
 צבנדר אע״ג דעל חטא צבין ולא מש׳ס
 נדר אפ״ה איהו מתפ׳סו שאומר הרי
 וזו לחטאתי ולאשמי אכל צכור אינו
 מתפ׳ס כלל שממע׳י אמו ^(א) קדש
 עזמו: **מי** לא מיקדש ליה. אם לא
 לקדשו מי לא מיקדש צלאו הכי
 מש׳ס הכי לא חשיב ^(א) כלל כי
 מתפ׳ס ליה צנדר אכל חטאת ואש׳ס
 לא מיקדשי לעולם אי לא מיקדש להו:
וכוונ שאוכל לך אסור. דכי אמר
 כאימרא שאוכל לך דמי כמאן דאמר
 ואסר עלי מה שאוכל לך אכל אמר
 כאימרא לא אוכל לך מותר דמשמע
 אאכל אם אוכל לך לא יהא כאימרא
 ויהא צין: **מאן** שמעין ליה דלא שאני
 ליה צין: **אימרא** לאימרא כאימרא
 דכוון שאוכל לך אסור: **ר״מ** היא.
 דפליג עליה דר״י דאי ר״י לית ליה
 לאימרא דאמרי האומר ירושלים לא
 לאמרא כלום: **וכון** לא אוכל לך מותרין.
 לא אאפילו אמר לאימרא לא אוכל לך:
תנן קשיא הא דאמר לאימרא. **מתני׳**
 דתנן לקמן ^(א) וכו׳ דאמר לאימרא
 לא אוכל לך דהיינו לקרבן דמשמע
 לקרבן יהא לפיכך לא אוכל לך וצרימא
 דקמני מותר תריך לה הכי דאמר לא
 לאימרא לא אוכל לך הא אם אוכל
 לך יהא כאימרא דהיינו מכלל לאו
 וזהכי מותר דלר״מ לית ליה מכלל
 לאו ^(האן): **בתנא** האומר עולה.
 יהא שאוכל לך או מנחה כו׳ אסור:
 יריא יהודה מסיר. דלא אמר כעולה
 ככתומא: **גב׳** ססמא טנא ררבי
 מאיר דלא שאני ליה צין אימרא
 לאאימרא. דאסר היכא דאמר ירושלים
 כמאן דאמר כירושלים ולהכי אסור
 היכא דאמר קרבן כהיכא דאמר
 כקרבן: **אי** רבי מאיר היא. רישא
 דקמני קרבן שאוכל לך אסור:
 ודקמני מודים חכמים לרבי יהודה.
 דהיינו רבי מאיר דפליג עליה: **שלא**
 גדר זה אלא צחי קרבן. דכי אמר הא

קרצן שאזאל נאָן משמע כמאל דאָמער חיי קרצן
דעמילטאָ דרי אָמער קרצן בלאַל למ"ד
לקרצן יאָה לפיכך לאַ אָזאל נאָ. והי"ה
צוהדי הני דרישאַ דליתני הקרצן כקרצן
אסאָר אַזל אָמער לאַ אָזאל שרי וכדמצינאָ
אחרינאָ קשיא נמי ברייתא אָמנתי" אלא

צעיקרו מתפסים ומר קנר
 : אמר קרא כי ידור נדר
 נזקי צכור דדבר האסור (ו)
 ס דבר האסור. דכל דבר
 אדמחית בשר בכור (ו)
 גביה ואמר זה כזה
 עלמא לפני זריקת דר
 אמר קרא יבי ידור (ו)
 לאפוקי בכור דדבר ד
 אמר קרא ילה' לרב
 דשרי לה' מאי עביד
 בחטאת ואשם ומה
 ואשם ולהוציא את ה
 ואשם שהוא מתפס
 הבכור שהוא קדוש
 בכור נמי מתפסו בכנ
 רבי אמרו זמנין לנו
 שמצוה להקדישו שני
 דשרי כי לא מקדיש
 כאימרא כדירים: תנ
 כאימרא דירים לדירי
 כעצים אישים לאישי
 כמזבח היכל להיכל כה
 כירושלים כולן שאוכ
 מותר מאן שמעינן ל
 לאימרא כאימרא ר
 סיפא וכולן לא אוכל
 לקרבן לא אוכל
 ואמר רבי אבא נעש
 לפיכך לא אוכל לך
 לא (ו) לאימרא ו
 מתני' יהאומר קרב
 תודה שלמים שאני
 יהודה מתיר הקרבן
 אסור לקרבן לא אוס
 גמ' קתני (ו) קרבן ה
 אסור סתמא תנא
 ליה בין אימרא לא
 דקתני הקרבן שאוס
 מודים חכמים לרבי
 והא עולה והא מנחה
 שמותר שלא נדר

וְשֹׁאֵל לֵךְ וְלֹא כְּלוֹם קֹאמֶר׃
 לֵא
 שְׁמַע דְּנִשְׁבַּע בְּחַי קִרְבֵּן
 יֵי אִמֶּר לִקְרִבֵּן שְׁאֹכֵל לֵךְ אִלֵּי
 קִרְבֵּן לִקְרִבֵּן שְׁאֹכֵל לֵךְ אִסּוּר
 אִבְל יֵי וְאִמֶּר לִקְרִבֵּן אִפִּילוּ אֵי
 שְׁטַע וְעִי קֹאמֶר דְּמַלְתָּ קֹא

עליו להצילן מקרו דבר הנדור
 צורר בהמה זו שהוא מביא מה
 אמו ואין יכול להחליפו בזהר
 צנדר כלומר שצריך להתפסין : וז

ומחית בשר דהאיך
 תנאי היא לא דכולי
 הם ומ"ט דמאן דשרי
 שידור בדבר הנדור
 מסור הוא ומאן דאסר
 ד^ט דבר האסור ומאן
 ה מביעי ליה למתנים
 דאית לרבות חטאת
 גור ^במרבח אני חטאת
 גנדר ומוציא אני את
 מעי אמו ומאן דאסר
 הוא דתניא ^גמשום
 ד בכור בתוך ביתו
 הזכר תקדיש ומאן
 ימי לא מיקדיש:
 ה אימרא לאימרא
 כדירים עצים לעצים
 כאישים מזבח למזבח
 כל ירושלים לירושלים
 אסור לא אוכל לך
 דלא שני ליה אימרא
 מאיר היא אימא
 לך מותר והתנן
 רבי מאיר אוסר
 כאומר לקרבן יהא
 קשיא יהא דאמר
 דאמר לאימרא:
 עולה מנחה חטאת
 אוכל לך אסור ^ו רבי
 קרבן קרבן שאוכל לך
 לך רבי מאיר אוסר:
 בין כקרבן שאוכל לך
 רבי מאיר דלא שני
 אמרא [אי ר"מ הא]
 לך אסור והתניא
 באומר הא קרבן
 הא חטאת שאוכל לך
 אלא בחיי קרבן
 לא

וְדוֹקָא כִּי אִמֵּר שְׂאוּכֵל חֶזֶל אִמֵּר
שֵׁנִי (לִקְרָא טו): קִרְבֵּן לֹא אוֹכֵל לֵ
יֵאכֵל: לִקְרָבֵן לֹא אוֹכֵל כִּי רִמֵּ
דִּשְׁמַמַּע שְׂפִיר לִקְרָבֵן יֵאֵל מֵה
שְׁמוֹס דִּהֲנֵהוּ מִלְתָּא דִּהֵינֵי הִקְרָב
לֹא אוֹכֵל אִמֵּר: גְּבַל' אִמֵּר סָפֵא
רֵשׁ: מוֹדִים חֲנֻמִּים לר"י' (ספ"א ע"ב)

טפי מצבור לפי שמחתם נדרו הוא
שאינן כן צבור שהוא קדוש ממשי
והיינו דקאמר בסמוך שהוא מתפסן
בנין הלהב כ' הרמזין ו"ל צהלותיו
אגיה דבעיין הכא לא ארפטיטא אי
עקרו קמתפיס או קהיתרא קמתפיס
קאטענין דבהיתרא קהיתרא קמתפיס
והיינו דמקטין בפרק מי שאלמוס^ה היינו
ושמע חזירו ואמר ואני דבסיפא
תפיס ולא בקמא זין לקולא זין
חומרא דהא משום דלמריין דבסיפא
תפיס קמי התם הותר האמנעי
וימנו ולמעלה אסור הימנו ולמטה
ותר ואי כולא בקמא מתפיס אין
היתר נמשך ללא לו לצדו דמכוס
סתר אלמא בסיפא קמתפיס דיינו
היתרא והיינו דהתם גזי מתניין^ה
ואחורא איסר האמור בתורה דמייתי
ה צהאי לישנא דיינו שגדר מאתו
ויס ואיך דמשמע * הא לאו הכי
דלא שני זיה
וימרא ואלא שני זיה דאימרא רבי
ארי. כלומר דלדידיה אפי' בלא
איך דמיון מתסר: לא קשיא הא
אמר לאימרא הא דאמר לא אימרא.
אין היא הגירסא בנצט נסחאות.
איכא דגרסי הא דאמר לאימרא
כלומר בשבא תחת הלמ"ד הא דאמר
לאימרא כלומר בפתח תחת הלמ"ד
דגרסי למאן דגרסי רבי
צבלימ"ד פתוחה הרי היא כולל וכל
ירוש הגירסא השני שכתבתי
למעלה צבריימא דחולין החולין בחולין^ה
צרייתא הכי תני פעמים דבאומר
אוכל לך אע"ג דמשמע היתר אסור
צבלימ"ד שצאת והוא דלקרבן
א אוכל לך רבי מאיר אסור היינו
למ"ד שצאת ופעמים דאמר לא
וכל לך אע"ג דב דמשמע אסורא
לרבי דיינו צבלימ"ד פתוחה ארי צאומר
א צהדיא כפי חילוק הגירסאות:
האומר קרבן עולה וכו' שאני
וכל לך אסור. ואע"ג דלא אמר צה
א דמיון. ורבי יהודה ממיר דסד"א
ביון דהי שכן מורה על איסורן להי
פגול וותר דמדה צה רבי יהודה
ללא צביא כ"ק קמ"ל וכמו שפרשתי
למעלה (דף ע"ה טהור). הפקדן
קרבן עולה (דף ע"ה טהור). דכל
שני משמע דמה שיאכל יהא קרבן.

רָבֵן לֹא אוֹכֵל לֶךְ שָׂרִי דִּהָא תַּנּוּ בְּצִרְקָא
מוֹתֵר וּמוֹקְמִינֵן לֵה כְּרִ"מ וְטַעמָא
אוֹסֵר. מִפְּרַשׁ בְּגִמְרָא [ע"ז] דִּה"ק
שְׂאוּכֵל מִכֶּן. וְהִיא דְּלָא עֵרִיב הִיא
קִרְבֵּן קִרְבֵּן דּוּקָא כִּי אִמֵּר שְׂאוּכֵל
דְּכִרְבִּי מֵאִיר. ה"ה דְּלֵי תַּנּוּ לֵה תַּנּוּ
זְעֻר כִּי"ף דִּמְדִּינִן בְּזֵאל מוֹדֵר לִשְׂרִי
לֵה

סב א מיי פֿאַ מהל' נדרים הל' טו סמג
 לאוין רבנז וועט ב"מ:
סג ב מיי סס הל'י:
סד ג ד מיי פֿאַ מהל' בבורות הל'ד סמג
 עשען ריא טוש"ע וי"ד סי'
 שו סעי' א:
סה ה ו מיי פֿאַ מהל' נדרים הל' כב:
סו ו מיי סס הל'י סמג
 לאוין רבנז טוש"ע
 וי"ד סי' רד סעי' א:

תורה אור השלם

1. אִישׁ כִּי יֵדֵר נָדָר לַיהוָה
וְהִשְׁבַּע שְׁבַעָה לְאַסֹּר
אֶסֶר עַל נַפְשׁוֹ לֹא יִחַל
דִּבְרָיו כְּכֹל הַלְצָא מִפִּי
עֲשֵׂהוּ:
בְּמִדְבַר ל ג
2. כֹּל הַכְּבוֹד אֲשֶׁר יוֹלֵד
בְּבִקְרָךְ וּבְצִאָנְךָ הַזֶּכֶר
תִּקְדִּישׁ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא
תַעֲבֹד בְּכֹכֶר שׁוֹרֶךְ וְלֹא
תִתֵּן כְּבוֹד צִאָנְךָ:
דְּבוּרִים טו יט

גליון הש"ס

בהר"ן ד"ה ולענין הלכה
כבר' הא לא"ה בחיתרא
במתפס. עיין לקמן דף
ע"ה ע"ל דר"ן ד"ה
למתפס: במתני' ר'
ההורה מתיר. עיין מ"ר דף
ט ע"ל תד"ה הריני מיר:

מוסף רש"י

שמצוה להקדישו. לשם
בכור ואף על פי שהוא
קדוש מאליו (ערכין כט.).

תוספות

[illegible]

בזי אורל בפתח וגזי לא
תני נמי באורל לך גזי
הא דאמר לאימרא בחטף
בחתף הא זרייתא דלעיל
נחיה וכו'. אשמעי' אע"ג
י דלא עדיף מלשון קרבן
במו מקום וכלשון פעולה
אשמעינן דלא הא קרבן
מעיקר (ע) (ונראה דא"ל)
כך נראה למהר"ק נ"ע: